

Arrest

**nr. 67 220 van 26 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 9 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen op 27 juli 2010 het Rijk binnenkwam, diende op 28 juli 2010 een asielaanvraag in.

1.2. Op 16 augustus 2010 werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal.

1.3. Op 22 maart 2011 werd verzoeker gehoord voor het Commissariaat-generaal.

1.4. Op 6 april 2011 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

1.5. De beslissing werd bij aangetekende brief op 7 april 2011 naar verzoeker verstuurd.

De bestreden beslissing van 6 april 2011 luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren in de provincie Tüv in Mongolië, maar woonde u vanaf zeer jonge leeftijd in de provincie Selenge. Van 1987 tot 1997 was u werkzaam als schrijnwerker in een houtverwerkingsfabriek. Tussen 1991 en 1997 werden de fabrieken in Mongolië geprivatiseerd. Wanneer u tijdens de nachtdienst werkte, moest u machines en andere uitrusting inladen in een vrachtwagen. In 1997 ging de fabriek failliet en werd u werkloos. Later hoorde u dat de uitrusting die u inlaadde naar verwanten van het fabriekshoofd, T., gingen voor privégebruik. Hiervoor diende u klacht in bij de politie en bij een commissie voor eigendomsprivatisering. Omdat het fabriekshoofd vrienden en kennissen heeft bij de politie, werd die klacht geseponneerd. Van de commissie voor eigendomsprivatisering kreeg u een document waaruit bleek dat er een onderzoek was gevoerd en dat er beslist werd dat de uitrusting in beslag werd genomen en het fabriekshoofd een geldboete diende te betalen. In juni 1998 werd u benaderd door Z, een hooligan die gestuurd was door het fabriekshoofd. Hij nam u mee naar de Orkhon rivier waar nog vier andere hooligans zaten. Ze noemden u een verklikker en u werd door hen aangevallen. U kreeg een messteek en werd met een groot ijzeren voorwerp op uw benen geslagen. U verloor het bewustzijn en toen u weer bijkwam, was u in het ziekenhuis. Daar diende ten gevolge van de verwondingen die u had opgelopen één van uw benen te worden geamputeerd. U verbleef zes maanden in het ziekenhuis en keerde in december 1998 terug naar huis. Omdat u niet herstelde, werd u in maart 1999 opnieuw opgenomen in het ziekenhuis, waar u tot juli 1999 verbleef. Toen u werd aangevallen, verwondde u één van uw belagers aan het hoofd. In het verslag van het ziekenhuis stond dat uw verwondingen uw eigen schuld waren omdat u uw belagers zelf zou hebben uitgedaagd en dat u één van hen eerst zou hebben verwond. Tijdens uw verblijf in het ziekenhuis, kwamen er twee mannen uw kamer binnen. U had net een behandeling ondergaan om uw botten weer aan elkaar te zetten maar die mannen namen de apparatuur weg en braken uw been opnieuw. Toen het ziekenhuispersoneel binnen kwam, zijn ze gevlucht. In 2003 werd u bij u thuis opnieuw benaderd en bedreigd door drie mannen. In augustus 2004, toen u gedurende twee maanden in het huis van iemand anders woonde, vond u twee maal een fles benzine aan het hek met een dreigbrief waarop stond "je kunt nergens anders naartoe gaan". Omdat u vreesde dat men het huis van die andere mensen in brand zou steken, keerde u terug naar huis. In 2009 kwam er een man naar u thuis. Hij stelde zich voor als K, de broer van uw inmiddels overleden fabriekshoofd, T. K. verweet u dat u verantwoordelijk was voor de dood van zijn broer en viel u aan. Toen uw broer thuis kwam, adviseerde hij u naar het buitenland te vertrekken. Het duurde ongeveer een jaar om uw vertrek uit Mongolië te regelen. Op 16 juli 2010 reisde u samen met een reisagent van Ulaan-Baatar naar Moskou. De reisagent had voor u een paspoort maar u kreeg dit niet zelf in handen. Er werd u enkel gezegd dat u reisde onder de naam Zjargal. In Moskou leverde de reisagent u over aan een Rus. Deze bracht u in een minibus naar België. Op 28 juli 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw nationale identiteitskaart neer.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde vrees voor vervolging ten gevolge van de klacht die u in 1997 indiende tegen uw werkgever vreemd is aan de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie, die internationale bescherming biedt aan personen die hun land van herkomst dienen te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun religie, ras, politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. De bedreigingen en aanvallen die u zou hebben ervaren, kunnen niet onder het Vluchtelingenverdrag ressorteren. Immers het betreffen hier louter criminele, en dus gemeenrechtelijke feiten, die geen uitstaans hebben met één van de vijf hierboven vermelde criteria. Evenmin zijn er redenen om u, op basis van de door u aangehaalde vluchtmotieven, de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. Immers, omwille van onderstaande redenen zijn er ook twijfels gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs neerlegde ter staving van uw asielrelaas. Van een asielzoeker kan echter redelijkerwijs worden verwacht dat hij, van bij de aanvang van zijn asielaanvraag, een zo volledig mogelijke en waarheidsgetrouwe weergave geeft van de verscheidene aspecten van zijn asielaanvraag en dat hij al het mogelijke in het werk stelt om de nodige bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de

Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) verklaarde u in het bezit te zijn van de klachten die u indiende bij de politie en de commissie voor eigendomsprivatisering, alsook van een attest van uw ziekenhuisopname en de beslissing van het gerechtelijk ziekenhuis. De vaststelling dat u deze documenten tijdens het gehoor op het CGVS bijna acht maanden na uw asielaanvraag niet kan voorleggen, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Meer zelfs, wanneer u tijdens het gehoor expliciet wordt gewezen op het belang van deze stukken en u nog vijf werkdagen de tijd krijgt om deze stukken in te dienen, moet worden vastgesteld dat u hier geen gehoor aan geeft, noch dat u voor het ontbreken van deze documenten enige uitleg geeft. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Wat betreft uw verklaringen dient te worden opgemerkt dat deze weinig geloofwaardig zijn. Zo zou u in 1998 zijn aangevallen door enkele mannen die gestuurd waren door uw voormalig werkgever. Vreemd genoeg wordt u de jaren nadien niet lastig gevallen. Het is pas in 2003 en 2004 dat u opnieuw benaderd en bedreigd wordt. De jaren daarna gebeurt er weer niets en pas in 2009 zou u opnieuw zijn aangevallen, ditmaal door de broer van uw overleden werkgever. Het is echter niet aannemelijk dat u in 2009, twaalf jaar nadat u een klacht indiende tegen uw werkgever, zou worden aangevallen door diens broer. Hij beschuldigde u ervan verantwoordelijk te zijn voor de dood van uw werkgever. Deze stierf volgens u echter al zo'n zes jaar geleden (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u pas jaren na zijn dood zou worden aangevallen door zijn broer. Daarenboven kan u zelf niet eens verklaren waarom u verantwoordelijk zou zijn voor de dood van uw werkgever. Zo verklaarde u dat uw werkgever door uw klacht onder psychologische druk kwam te staan omdat hem alles was ontnomen. U kon echter niet verduidelijken waarom u verantwoordelijk zou zijn voor de dood van uw werkgever jaren nadat hij problemen kreeg ten gevolge van de klacht die u tegen hem had ingediend in 1997 (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Voorts beslist u in 2009 reeds uw land te verlaten omwille van uw problemen. Het duurde echter ongeveer een jaar om alles in orde te brengen voor uw reis (zie gehoorverslag CGVS p. 11). U maakt echter nergens melding dat u gedurende deze periode van een jaar nog enigszins problemen heeft gekend. Bovenstaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook danig op de helling. Indien u een gegronde vrees zou koesteren, zou u geen 12 jaar hebben gewacht en al eerder bescherming hebben gezocht of uw land hebben verlaten. Tot slot moet worden opgemerkt dat u ook geen enkele inspanning heeft geleverd om de bescherming bij de Mongoolse autoriteiten in te roepen. Dat de politie in Mongolië corrupt is en mensen als uw voormalige werkgever veel vrienden en kennissen heeft bij de politie (zie gehoorverslag CGVS p. 11) is een te algemene stelling die berust op een louter vermoeden, en is als verklaring onvoldoende waarom u zelf niet zou proberen zich tot de autoriteiten te wenden. Dat u noch van de bedreigingen in 2004, noch van de aanval in 2009 klacht hebt neergelegd ondermijnt nog verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Verder liet u ook na andere instanties zoals een mensenrechtenorganisatie te contacteren alsook een advocaat (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Uw verklaring dat u daar niet aan gedacht heeft kan uiteraard niet voldoen. De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw nationale identiteitskaart bevestigt louter uw identiteit en uw nationaliteit. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. Deze volstaat echter niet om uw asielrelaas te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van 'het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur', met name de motiveringsplicht, alsook de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

2.2. Verzoeker licht zijn enig middel als volgt toe:

“Vooraleer ten gronde in te gaan op de inhoud van de bestreden beslissing dient opgemerkt te worden dat verweerster correct opmerkt dat de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging gebaseerd is op gemeenrechtelijke, meer in het bijzonder strafrechtelijke, elementen en feiten. zodat deze niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie vallen; Huidige beroepsprocedure is dus beperkt tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals lager zal worden uiteengezet; Eerste middel:

Schending van de motiveringsplicht. - schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht; - schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; - schending van artikel 62 Vreemdelingenwet: Het is een algemeen rechtsbeginsel dat iedere bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en in rechte. Ook artikel 62 van de Vreemdelingenwet vereist dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed; Bovendien verplicht de Wet van 29 juli 1991 de overheid bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop hij steunt. Deze motivering moet afdoende zijn; Het is duidelijk dat de beslissing in kwestie een beslissing is die onderworpen is aan de formele motiveringsplicht; In onderhavig geval komt vast te staan dat de formele motivering uiterst gebrekkig is; De weigering door verweerster wordt hoofdzakelijk ingegeven door het beperkte bewijsmateriaal dat door verzoeker kan worden bijgebracht. en de autonome en arbitraire opvatting dat het feitenrelaas van verzoeker weinig geloofwaardig zou zijn; Er wordt evenwel nergens enig concreet, duidelijk en objectief element aangehaald welke tot deze besluitvorming aanleiding zouden kunnen geven; Met andere woorden berust de stelling van verweerster op een louter vermoeden, en dit is dus als verklaring onvoldoende; Hierbij kan opgemerkt worden dat verweerster precies dezelfde redenering aanhaalt in de bestreden beslissing om bepaalde onderdelen van het feitenrelaas van verzoeker niet te weerhouden; Het is dus in het geheel onduidelijk waarom dergelijk redenering in het nadeel van verzoeker zou kunnen gehanteerd worden, doch deze niet zou spelen naar verweerster zelf toe; Er wordt onder meer gesteld dat verzoeker er niet zou in slagen om een begin van bewijs bij te brengen; Hierbij wordt er voorbij gegaan aan het feit dat het vanzelfsprekend zeer moeilijk is voor verzoeker om de nodige documenten te laten overkomen vanuit zijn thuisland, voor zover deze aldaar nog steeds ter beschikking zijn; Het is inderdaad zo dat meerdere van de belangrijke feiten zich al een geruime tijd geleden hebben afgespeeld, zodat het niet evident is om de vereiste documenten nog te bemachtigen; Eveneens wordt de zoektocht naar de nodige bewijzen bemoeilijkt door het feit dat verzoeker slechts over een zeer beperkte kennissenkring beschikt in zijn thuisland, die hem hierbij kunnen helpen; Niettemin kan dit ontbreken van deze bewijsstukken zomaar als gevolg hebben dat het volledige feitenrelaas van verzoeker als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd; De feiten aan dewelke verzoeker onderhevig is geweest zijn immers van een danige ernst, dat de gevolgen puur visueel gewoon kunnen worden vastgesteld; Immers verloor verzoeker zijn been als gevolg van de slagen en verwondingen welke aan hem werden toegebracht; Dit kan louter de visu worden vastgesteld, en toont onmiddellijk de ernst aan van de bedreigingen aan de welke verzoeker is blootgesteld; Het is eveneens evident dat dergelijke zware verwondingen een langdurige ziekenhuisopname noodzaakten, zodat dit feit niet kan worden weerlegd louter door het ontbreken van een attest van dergelijke opname; Ten tweede beschouwt verweerster de verklaringen van verzoeker als weinig geloofwaardig, en dit schijnbaar enkel omwille van de lange tijdsperiode welke er tussen de verschillende gebeurtenissen zijn vast te stellen; Er kan evenwel geenszins ontkent worden dat verzoeker talrijke problemen heeft gekend, welke hem zelfs zijn ledematen hebben gekost, en dat er nog steeds een ernstige dreiging van represailles aanwezig is; Het is inderdaad manifest onvoldoende om de weigeringbeslissing louter te onderbouwen en te motiveren als zijn weinig geloofwaardig omwille van een lang tijdsverloop; Het CGVS weigert in de beslissing van 6 april 2011 dus de subsidiaire bescherming toe te kennen, gewoon, en zonder verdere motivering, stellende dat verzoeker hiervoor geen elementen naar voren brengt. Er is, gelet op het feitenrelaas, echter duidelijk een reëel risico om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld, als op ernstige schade; Artikel 48/4 van de Wet van 15 september 2006 specificiert in de eerste paragraaf: "De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan, of wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitinggronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. ". Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

- a) doodstraf of executie, of
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst of
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker heeft verschillende redenen om een onmenselijke behandeling te vrezen, zodat de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut gerechtvaardigd is. Het mag verder duidelijk zijn

dat het voor verzoeker onmogelijk is om naar zijn land terug te keren. Minstens zou aan verzoeker de subsidiaire bescherming moeten worden:".

2.3. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker zelf in zijn verzoekschrift aangeeft dat het enig middel enkel gericht is tegen de bestreden beslissing, in zoverre deze de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus weigert aan verzoeker. Verzoeker onderschrijft dat de gronden waarop zijn asielaanvraag gebaseerd is van gemeenrechtelijk aard zijn, zoals reeds beschreven in de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker verwoordt het zelf als volgt in zijn inleidend verzoekschrift:

"Vooraleer ten gronde in te gaan op de inhoud van de bestreden beslissing dient opgemerkt te worden dat verweerster correct opmerkt dat de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging gebaseerd is op gemeenrechtelijke, meer in het bijzonder strafrechtelijke, elementen en feiten. zodat deze niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie vallen; Huidige beroepsprocedure is dus beperkt tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus".

2.4. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, heeft de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, hij bekritiseert ze immers precies en uitvoerig, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

2.5. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Verzoeker voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht (RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

2.6. Verzoeker betoogt dat de motivering uiterst gebrekkig is, daar de weigering door het Commissariaat-generaal hoofdzakelijk werd ingegeven door het beperkt bewijsmateriaal dat door verzoeker kon worden bijgebracht, en de autonome en arbitraire opvatting dat het feitenrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zou zijn. Er wordt evenwel nergens een concreet, duidelijk en objectief element aangehaald welke tot deze besluitvorming aanleiding zou kunnen geven, aldus verzoeker. Verzoeker meent dan ook dat de besluitvorming van het CGVS op een louter vermoeden berust. Hij voert voorts aan dat er aan voorbijgegaan wordt dat het vanzelfsprekend zeer moeilijk is om de nodige documenten vanuit zijn thuisland te laten overkomen, daar meerdere van de belangrijke feiten zich al een geruime tijd geleden hebben afgespeeld, en de zoektocht naar de nodige bewijzen bemoeilijk wordt door het feit dat verzoeker in zijn land van herkomst slechts over een zeer beperkte vriendenkring beschikt die hem hierbij kan helpen. Verzoeker wijst er op dat de gevolgen van de mishandelingen die hij ondergaan heeft, overigens louter visueel kunnen vastgesteld worden. Verzoekers been werd immers geamputeerd, en het is evident dat een dergelijke zware verwonding een langdurige ziekenhuisopname noodzakelijk maakt, zodat dit feit niet louter weerlegd kan worden door het ontbreken van een attest van dergelijk opname. Verzoeker voert vervolgens aan dat zijn verklaringen schijnbaar enkel omwille van de lange tijdspanne welke er tussen de verschillende gebeurtenissen verlopen zijn als weinig geloofwaardig bestempeld worden. Verzoeker meent het manifest onvoldoende om de weigeringsbeslissing louter te onderbouwen en te motiveren als zijnde weinig geloofwaardig omwille van een lang tijdsverloop. Verzoeker besluit dat er verschillende redenen bestaan om een onmenselijke behandeling te vrezen, zodat de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut gerechtvaardigd is.

2.7. Verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij een aannemelijke verklaring te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027). Het is niet de taak van de commissaris-generaal om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

2.8. Blijkens de bestreden beslissing werd aan verzoeker de status van subsidiair beschermde geweigerd omdat verzoeker vooreerst geen enkel begin van bewijs kon voorleggen ter staving van zijn asielrelaas, terwijl hij nochtans uitdrukkelijk verklaard had in het bezit te zijn van de klachten die hij bij de politie en de commissie voor eigendomsprivatisering had ingediend, alsook een attest van zijn ziekenhuisopname en de beslissing van het gerechtelijk ziekenhuis (zie gehoorverslag CGVS, p. 6-7 en 9). Ondanks het feit dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 augustus 2010 gewezen werd op de medewerkingsplicht die op hem rust, en waaruit volgt dat hij zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen ter staving van zijn relaas en noodzakelijk voor de beoordeling van zijn verzoek moet indienen, kon verzoeker voornoemde stukken niet voorleggen tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal op 22 maart 2011. Ook tijdens zijn interview op de zetel van het Commissariaat-generaal werd verzoeker uitdrukkelijk gewezen op het belang van deze stukken en kreeg hij vervolgens nog vijf werkdagen de tijd om deze stavingstukken alsnog aan het CGVS te bezorgen. Verzoeker bleef echter in gebreke en gaf bovendien geen enkele uitleg over het ontbreken van deze stukken, zodat het CGVS terecht oordeelde dat deze vaststelling op ernstige wijze de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas ondermijnt.

2.9. Verzoeker beperkt zijn uitleg voor het ontbreken van voornoemde stukken tot de stelling dat de feiten zich geruime tijd geleden hebben afgespeeld en hij in zijn land van herkomst slechts over een beperkte kennissenkring beschikt. De Raad wijst verzoeker er op dat van een asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om de documenten noodzakelijk voor de staving van zijn relaas aan te brengen. Het gegeven dat de feiten zich geruime tijd geleden hebben afgespeeld en er slechts weinig mensen in verzoekers thuisland zijn die hem kunnen helpen, doen hier geen afbreuk aan. Bovendien kan dit bezwaarlijk als een aanvaardbare verklaring voor het ontbreken van voornoemde stukken bestempeld worden, te meer daar uit verzoekers verklaringen duidelijk blijkt dat hij over dergelijke stukken beschikt en hij nog contact heeft met zijn jongeren broer en zijn echtgenote (zie gehoorverslag CGVS, p. 3).

2.10. Waar verzoeker stelt dat het evident is dat een zware verwonding zoals de amputatie van zijn been een langdurige ziekenhuisopname noodzakelijk maakt, zodat dit feit niet louter weerlegd kan worden door het ontbreken van een attest van dergelijk opname, wijst verweerder verzoeker er op dat het CGVS geenszins betwist dat verzoekers been geamputeerd is, noch dat dergelijke ingreep een ziekenhuisopname met zich meebrengt. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat de loutere vaststelling dat verzoeker slechts één been heeft geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden alsook de periode waarin verzoeker zijn verwondingen opliep.

2.11. Vervolgens wijst verwerende partij verzoeker er op dat het CGVS geenszins, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, ongeloofwaardig werd bestempeld louter omwille van het lange tijdsverloop tussen de door verzoeker aangehaalde gebeurtenissen. Uit de omstandige motivering vvat in de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS het immers niet aannemelijk acht dat verzoeker in 2009, twaalf jaar nadat hij een klacht had ingediend tegen zijn werkgever, zou worden aangevallen door diens broer. Laatstgenoemde beschouwde verzoeker verantwoordelijk voor de dood van verzoekers werkgever, die echter zes jaar geleden overleden zou zijn. Verzoeker kan evenwel geen enkele verklaring geven voor het feit dat de broer van zijn werkgever hem verantwoordelijk acht voor de dood van zijn werkgever. Voorts is het weinig aannemelijk dat verzoeker pas vier jaar na de dood van zijn werkgever door diens broer zou worden aangevallen. Verder bleek uit verzoekers verklaringen dat hij reeds in 2009 beslist had om het land te verlaten, maar dat het echter een jaar duurde om alles in orde te brengen voor zijn reis (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Nergens uit verzoekers verklaringen bleek evenwel dat hij gedurende deze periode van een jaar nog enigszins problemen heeft gekend.

2.12. De Raad merkt tot slot op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker geen enkele inspanning heeft geleverd om de bescherming bij de Mongoolse autoriteiten in te roepen. Verder liet verzoeker ook na andere instanties zoals een mensenrechtenorganisatie alsook een advocaat te contacteren (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Verweerder meent dat dergelijke handelwijze onvoldoende is om aan te tonen dat de overheid in verzoekers land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen.

2.13. Verzoeker toont in zijn verzoekschrift weliswaar aan dat hij het niet eens is met de appreciatie door de commissaris-generaal, maar hij toont geenszins aan dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat aan verzoeker de subsidiaire

beschermingsstatus niet toegekend werd. Verzoeker brengt geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperkt zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing is op een correcte wijze genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn gehoor op het commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC